

Abortlovens løgnaktige fundament

Av Jon Kvalbein, kronikk i Dagen 25. september, 2007.

Kvinnen må få bestemme over sin egen kropp. Trygg og lovfestet abort er alle kvinners rettighet. Ved hjelp av slagord som dette maktet en gruppe målrettede aktivister i USA å endre svangerskapsavbrytelse fra å være noe kriminelt til å bli en konstitusjonell rettighet. Loven om fri abort ble stadfestet av Høyesterett i 1973. David Kupelian har i sin bok "The Marketing of Evil" (2005) gitt oss et innblikk i hvordan dette kunne skje i et land med sterke kristne tradisjoner.

En av hovedarkitektene bak strategien til abortforkjemperne var legen Bernard Nathanson. Sammen med Lawrence Lader og Betty Friedan startet han kamporganisasjonen NARAL (National Abortion and Reproductive Rights Action League) i 1968. Der ble han formann i styret og i det medisinske utvalget.

Abortforkjempenes strategi

Nathanson har selv gjort rede for strategien. Målet var først å vinne nyhetsmediene og folkeopinionen, for deretter å få innført fri abort som en lovfestet rettighet i hele USA. De utformet slagord som appellerte dypt til amerikanske kjerneverdier som toleranse, privatliv og individuelle rettigheter. Slik skaffet de seg et kraftig retorisk arsenal. I en opinionskrig vinner den som bestemmer folks ordbruk og styrer deres oppmerksomhet. Abortforkjemperne snakket bare om kvinnen, aldri om det ufødte barnet. Fokus ble rettet mot spørsmålet: Hvem skal foreta valget? Slik ble abortkampen gjort til en kamp for kvinnens valgfrihet.

Abortforkjempere spredte dessuten falske opplysninger i media. De visste at et flertall av amerikanerne var imot fri abort, men fikk likevel spredt gjennom media at 60 % av amerikanerne var positive. De fikk spredt at det ble foretatt 1 million illegale aborter hvert år i USA, mens det virkelige tallet var ca 100 000. De fikk medier til å formidle at 10 000 kvinner døde årlig etter illegale aborter, mens det reelle tallet var 200-250. De spredte den myte at innføring av fri abort bare ville gjøre de illegale abortene lovlige. Men faktum er at antall årlige aborter er økt med 1 500 prosent etter at abortloven ble innført. Det er tankevekkende at amerikanske medier som roser seg av sin kritiske journalistiske virksomhet, ukritisk kunne viderebringe så mye feilopplysninger.

Aborttilhengernes markedskampanje ble kombinert med intens lobbyvirksomhet overfor politikerne. Suksessen var overveldende. Staten New York innførte fri abort allerede i 1969. Nathanson startet umiddelbart en stor abortklinikk i Manhattan - med 10 operasjonssaler, 35 leger og 85 sykepleiere. Her ble foretatt 120 abortinngrep daglig, 7 dager i uka, fra kl. 8 om morgenen til midnatt. I løpet av de to årene jeg var direktør, foretok vi 60 000 aborter. Og med mine egne hender utførte jeg 5 000 abortinngrep, kunne Nathanson fortelle.

I møte med virkeligheten

Men Nathanson skulle komme til å endre syn. Etter to år som leder av abortklinikken i New York ble han ansatt ved Columbia University Medical School. I 1973 ble nye teknologier og apparater tilgjengelige. Ved hjelp av ultralyd kunne man se fosteret og dets bevegelser i livmoren. Man kunne registrere hjerteslagene, ta blodprøver, stille diagnoser og behandle barnet medisinsk. Virkeligheten rammet Nathanson i samvittigheten. Det ufødte barnet er en person, en pasient. En leges oppgave er å berge liv, ikke å ta liv. Vendepunktet var ikke en religiøs omvendelse, men et møte med realiteten. Da han ytret tvil om abort i en lederartikkel i et medisinsk tidsskrift, ble han sparket ut fra abortbevegelsen.

I 1984 brukte Nathanson ultralyd til å filme hva som foregikk i livmoren til en kvinne under et abortingrep på et 12 uker gammelt foster. Filmen "The Silent Scream" (Det tause skriket) var avslørende og sjokkerende. Den ble også vist i Norge. Alle kunne se hvordan fosteret kjempet for å unngå abortinstrumentene, som rev kroppen i stykker og knuste hodet før alle delene ble sugd ut som avfall. Filmen provoserte abortbevegelsen som utsatte ham for en kraftig bakvaskelskampanje. I USA foretas en stor mengde senaborter. I 1987 produserte Nathanson filmen "Eclipse of Reason", en rystende film som viser hvordan et ufødt barn på 19 1/2 uke blir drept i mors mage.

Nathanson møte med virkeligheten hadde gjort ham til en fremtredende motstander av loven om fri abort! I dag er han redaktør av en av verdens største uavhengige nyhetssteder på nettet (WorldNetDaily.com) og månedstidsskriftet Whistleblower.

Også andre abortleger har endret syn. Anthony Levantino hadde utført abortingrep i åtte år. Han har selv fortalt om sine erfaringer: Min kone og jeg ønsket intenst å adoptere et barn. Samtidig kastet jeg 9-10 ufødte barn i avfallsboksen hver uke. Jeg ønsket at noen ville ha overlatt meg barnet sitt. Senere fikk vi adoptere ei lita jente, som fikk navnet Heather. Livet var lykkelig inntil 23. juni 1984. Da ble jenta vår drept i en bilulykke foran huset vårt. Da kom en tanke jeg ikke ble kvitt. Mitt barn ble drept. Men som abortlege tar jeg livet av andres barn. Jeg begynte å føle meg som en betalt morder. Det var jo det jeg var. Jeg måtte slutte.

Abortindustriens tragedie

Abortklinikken øker sine inntekter jo flere aborter som foretas. Leger og sykepleiere får høy lønn. De abortsøkende blir mottatt av profesjonelle rådgivere som er opplært til å selge abort. Kvinnene blir ikke informert om alternativer. De får aldri se ultralydbilder av fosteret, fordi dette ville ha ført til stort tap av kunder. Drap av ufødte barn er blitt industri i USA. Etter at loven om fri abort ble stadfestet av Høyesterett i 1973, er det foretatt over 40 millioner abortingrep i landet. Nathanson, som selv har jødisk bakgrunn, betrakter i dag drapene av de ufødte barna som en nasjonal tragedie som er større enn nazistenes Holocaust. Den overgår alt vi kjenner fra tidligere historie, psykologi, politikk og etikk. Tragedien sprenger all fornuft, moral og mening, hevder han.

Når løgn blir lov

Noen personlige betraktninger til slutt:

Slaveriet kunne eksistere fordi slavene ikke ble betraktet som mennesker. Jødene kunne gasses i hjel, fordi de var en skadelig genetisk forurensning. På liknende måte er fosteret blitt dehumanisert. Før kunne man si at en gravid kvinne var "blitt med barn". Da abortloven ble innført, ble barnet redusert til en celleklump. Men alle som ser et foster, ser at det er et menneske. Alle som vil vite sannheten, forstår at fosteret normalt vil bli et menneske som du og jeg. Spontan abort betraktes som en ulykke. Et barn som avlives før fødselen, er det drept med vilje. En person som er utpekt til å ta liv, kalles til vanlig en bøddel. De som gjør jobben nå, kalles helsearbeidere.

Folk flest oppfatter det slik at alt som er lovlig, samtidig er moralsk forsvarlig. Men fri abort er umoralsk. Også i Norge er abortloven innført med grunnlag i en rekke løgner. "Selvbestemt abort" er en løgnaktig betegnelse, - for aldri har noe ufødt barn bestemt seg selv til å ta livet av seg selv. Det ufødte barnet er aldri noen del av kvinnens kropp, - for hver celle i barnet er arvemessig forskjellig fra morens. Fri abort er ingen menneskerett, - for ingen menneskerett gir et menneske tillatelse til å ta livet av et annet.

Abortloven er diskriminerende og skarpt i strid med idealet om likestilling. Abortloven tillater å dele ufødte barn i to grupper – ønskede og uønskede, der de uønskede avlives på statens bekostning. Norsk helsevesen gjør i dag en aktiv innsats for å hindre at barn med Downs syndrom blir født. Protestene er få. Stadig flere arvelige disposisjoner kan avdekkes. Sorteringen kan skje på stadig bedre genetisk grunnlag. Det blir stadig flere grunner til å bli "uønsket".

Valgfrihet kan aldri legitimere drap. "Fri" abort er et løgnaktig uttrykk fordi inngrepet fratarr barnet alle friheter. Fri abort strider mot den mest fundamentale menneskerett, retten til å leve. Fri abort er Løgnens opprør mot Guds skapervilje.